

ὄθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε,
 πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβῶν,
 ἤνεγκα, καΐξέσωσα, καΐξεθρεψάμην
 τοσόνδ' ἐς ἡβῆς, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.

15 νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
 Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
 ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
 ἔωα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
 μέλαινά τ' ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.

V. 12. Citat Eustath. p. 410, 35. (311, 18.)

V. 13. Καὶ σ' ἐθρεψάμην legi apud schol. Ven. ad Iliad. ι. 481. adnotavit Blomfieldius. Vnde pereleganter κανεθρεψάμην coniciebat Ferdin. Steinackerus, vir in his litteris non minus quam in iuris scientia versatus. Valde tamen rarum apud poetas est verbum ἀνατρέφειν. Priora verba affert Eustath. p. 983, 44. (974, 25.)

V. 18. Σαφῆ coniungendum cum verbo κινεῖ, ut sensus sit, κινεῖ, ὥστε σαφῆ γίνεσθαι. Alioqui plane otiosum foret σαφῆ.

V. 19. Brunckius inepte cum scholiasta antiptosin comminiscitur, ἄστρον εὐφρόνη pro ἄστρα εὐφρόνης. Musgravius et Monkius ἄστρα hic, ut alibi, pro ipso caelo dici putant, ad quam opinionem etiam inclinat Maltby ad Morell. Thes. p. 405. At hoc ibi tantum fit, ubi altitudo spectatur. Ἄστρον εὐφρόνη dicitur pro εὐφρόνη ἀστερόεσσα. Vide infra ad v. 748. 847. et ad Viger. p. 879. 890. et Seidler. ad Eurip. Electr. 651. Similiter Eurip. Phoen. 514. ed. Porson. ἄστρον ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς, καὶ γῆς ἔνερθε. Nam scriptura, quam ex Stobaco XLVII. 3. recepit Porsonus, αἰθέρος, quae eadem figura explicari debet, significat αἰθερίας ἀντολὰς ἄστρον, altera autem notat ἀστερούσσας ἀντολὰς ἡλίου.